

Sygn. akt I ACa 1382/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik
Sędziowie:	SSO del. Rafał Adamczyk SSA Robert Jurga (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w T.

przeciwko (...) spółce z o.o. wK., (...) J. O. (1), M. O.spółce jawnej w Korzennej

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Gospodarczego w Krakowie

z dnia 28 maja 2014 r. sygn. akt IX GC 520/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 1382/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa S. sp. z o. o z siedzibą w T. wniosła o uznanie za bezskuteczną w stosunku do strony powodowej :

1/uchwały nr (...)wspólników spółki jawnej działającej pod firmą (...) J. O. M. O.sp. j. z siedzibą w K. z dnia 1 października 2012 r. w przedmiocie podwyższenia wkładu spółki o kwotę 650 000,00 zł i objęcia podwyższonego wkładu aportem pochodzącym z majątku wspólnego w postaci nieruchomości objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Nowym Sączu nr (...) wraz z częściami składowymi;

2/uchwały nr (...)wspólników spółki jawnej działającej pod firmą (...) sp. j. z siedzibą w K. dnia 1 października 2012 r. w przedmiocie zmiany umowy spółki (...) J. O. M. O. sp. j. z siedzibą w K. poprzez zobowiązanie się J. O. (1) i M. O. do wniesienia wkładu niepieniężnego w wysokości 650.000,00 zł;

3/umowy przeniesienia przez J. O. (1) oraz M. O. na rzecz (...) J. O. (1) M. O. sp. j. z siedzibą w K. własności nieruchomości objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Nowym Sączu nr (...), z dnia 1 października 2012 r.;

Ponadto, wniosła o uznanie za bezskuteczne w stosunku do strony powodowej wszelkich dalszych rozporządzeń nieruchomości objętą księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Nowym Sączu nr (...) dokonane przez spółkę (...) J. O. M. O. sp. j. z siedzibą w K. na rzecz spółki (...) sp. z o. o. z siedzibą w K. tj.:

-oświadczenia spółki (...) J. O. M. O. sp. j. zawarte w akcie notarialnym z dnia 26 listopada 2012 r. w zakresie objęcia 6.500 udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym tej Spółki o wartości nominalnej po 100 zł każdy, o łącznej wartości nominalnej 650.000,00 zł w zamian za pokrycie ich wkładem niepieniężnym w postaci nieruchomości objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Nowym Sączu nr (...);

-umowy przeniesienia przez (...) J. O. (1) M. O. sp. j. na rzecz (...) sp. z o. o. własności nieruchomości objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Nowym Sączu nr (...), zawartą w akcie notarialnym z dnia 26 listopada 2012 r.;

Dla uzasadnienia roszczenia podniosła, że nie ma możliwości przeprowadzenia skutecznej egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 11 grudnia 2012 roku, na kwotę 72.004,55 zł przeciwko J. O. (1) wraz z klauzulą wykonalności nadaną postanowieniem tego Sądu z dnia 23 stycznia 2013 roku. Nakaz został wydany w związku z niezapłaceniem stronie powodowej przez prowadzącego działalność gospodarczą J. O. należności za towary zakupione od lipca do listopada 2012 roku a brak możliwości egzekucji wynika z faktu podjęcia przez J. O. (1) czynności prawnych określonych wyżej w celu zbycia majątku osobistego w postaci nieruchomości w K. na rzecz podmiotów gospodarczych, w których występuje w charakterze wspólnika lub członka zarządu, tj. (...) Sp.j., (...) Sp. z o.o. z siedzibami w K. celem udaremnienia egzekucji wierzycielom. Czynności zostały podjęte świadomie a celem było pokrzywdzenie wierzyciela.

Strony pozwane wniosły o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów. Zdaniem pozwanych strona powodowa nie wykazała faktów, które pozwoliłyby jej na skuteczne szukanie ochrony prawnej opartej na akcji paulińskiej. Zaskarżone czynności nie doprowadziły do pokrzywdzenia wierzyciela. Egzekucja mogła być skierowana do lokalu mieszkalnego położonego w W. o dużej wartości i bez znaczenia jest, że jest ta nieruchomość obciążona hipoteką kaucyjną. Ponadto dłużnik dysponuje samochodami co prawda obciążonymi zastawem ale wierzytelność, którą zabezpieczono została spłacona.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2014r. Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo w całości i zasądził od stron pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 7.218,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Za bezsporne Sąd Okręgowy uznał, że w ramach prowadzonej przez siebie indywidualnej działalności gospodarczej J. O. (1) w okresie od lipca 2012 r. do listopada 2012 r., zakupił u strony powodowej materiały budowlane na łączną kwotę 291 962, 91 zł. Termin zapłaty należności wynikających z faktur został wyznaczony kolejno w miesiącach od sierpnia 2012 r. do grudnia 2012 r. W tym czasie J. O. (1) posiadał nieruchomość położoną w W., według dłużnika o wartości 700.000 zł, która obciążona została hipoteką kaucyjną w wysokości 700.000 zł na rzecz Bank (...) S.A. Nadto samochody marki R. oraz S. obciążone zastawem rejestrowym, które ostatecznie sprzedano. W tym okresie był też (...) spółki (...) sp. j. z siedzibą w K.. W sierpniu 2012 r. J. O. (1) zarejestrował w Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie nowy podmiot gospodarczy (...) Sp. z o. o., w którym objął 25 udziałów o wartości nominalnej 100,00 zł każdy, zaś pozostałe 25 udziałów, objęła żona J. M. O.. Łącznie cały kapitał zakładowy spółki wynosił wówczas 5.000,00 zł. W dniu 1 października 2012 r. J. O. (1) wraz ze swoją małżonką M. O., jako jedyni

wspólnicy Spółki pod firmą (...) sp. j. podjęli, w formie aktu notarialnego z dnia 1 października 2012 r., uchwały nr (...) oraz (...)w przedmiocie zmiany umowy spółki jawnej zawartej w dniu 15 listopada 2010 r. i podwyższenia wkładu wspólników o kwotę 650.000,00 zł poprzez wniesienie do spółki aportu pochodzącego z majątku wspólnego, w postaci nieruchomości położonej w K., gmina K., powiat (...), województwo (...), składającej się z działek nr (...) oraz (...) o powierzchni 2,4 ha, dla której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział VI Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).Czynnością notarialną dokonaną przed notariuszem M. R.. A nr (...)w dniu 1 października 2012 r. oprócz wskazanych wyżej uchwał została zawarta również w § 4 umowa przenosząca na rzecz (...) J. O. (1) M. O. sp. j. własność nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział VI Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), co miało na celu wykonanie opisanych wyżej uchwał. W dniu 26 listopada 2012 r. Zgromadzenie Wspólników Spółki (...) sp. z o. o. podjęło uchwałę nr(...)o podwyższeniu kapitału zakładowego Spółki z kwoty 5.000,00 zł do kwoty 717.000,00 zł, w drodze utworzenia 7 120 udziałów o wartości nominalnej 100,00 zł każdy. Jednocześnie Zgromadzenie Wspólników wyłączyło prawo pierwszeństwa wspólników do objęcia udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym i wyraziło zgodę, aby do spółki (...) sp. z o. o. przystąpiła spółka działająca pod firmą(...) J. O. M. O.sp. j. i objęła udziały w podwyższonym kapitale zakładowym poprzez wniesienie wkładu niepieniężnego, w postaci nieruchomości i ruchomości określonych w tejże uchwale. W tym samym dniu Zgromadzenie Wspólników spółki (...) sp. z o. o. podjęło uchwałę nr (...)w sprawie wyrażenia zgody na zbycie przez M. O. 25 udziałów na rzecz J. O. (1) J. O. (1) oraz M. O., reprezentując spółkę (...)J. O. M. O.sp. j., w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza M. R.. A nr (...) z dnia 26 listopada 2012 r. oświadczyli, że przystępują do spółki (...) sp. z o. o. i obejmują 7 120 udziałów o wartości nominalnej po 100,00 zł każdy. Tymże aktem notarialnym została w § 6 zawarta również umowa przenosząca na rzecz (...) sp. z o.o. własność nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział VI Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). W dniu 26 listopada 2012 r. na mocy umowy darowizny J. O. (1) darował na rzecz M. O. 25 udziałów w spółce działającej pod firmą (...) sp. z o. o., mimo że zgodnie z Uchwałą Zgromadzenia Wspólników (...) sp. z o.o. nr(...)spółka wyraziła zgodę na zbycie tychże udziałów przez M. O. na rzecz J. O. (1). Z uwagi na brak zapłaty za zakupiony i odebrany towar, powód w grudniu 2012 r. wystąpił na drogę postępowania sądowego, w następstwie czego Sąd Rejonowy w Tarnowie Wydział V Gospodarczy wydał w postępowaniu nakazowym oraz w postępowaniu upominawczym orzeczenia uwzględniające roszczenia powoda wobec J. O. (1), z mocy których zobowiązany został do zapłaty na rzecz Powoda kwot, wynikających z niewiszczonych faktur VAT, wystawionych z tytułu nabycia u Powoda materiałów budowlanych. W dniu 23 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy w Tarnowie Wydział V Gospodarczy wydał postanowienie nadające klauzulę wykonalności prawomocnemu nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym tegoż Sądu z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt V GNC 3496/12 na kwotę 72.004,55 zł. W pozostałych toczących się postępowaniach J. O. (1) wniósł nieopłacone zarzuty od wydanych nakazów zapłaty, a następnie zaskarżył postanowienia o odrzuceniu zarzutów. Na skutek tych czynności procesowych podejmowanych przez J. O. (1), pozostałe wydane przeciwko niemu nakazy zapłaty nie uprawomocniły się jeszcze do dnia złożenia niniejszego pozwu. Egzekucja zasądzonych prawomocnym nakazem zapłaty przez Sąd Rejonowy w Tarnowie należności prowadzona jest przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie P. G. nie przyniosła oczekiwanego skutku. W toku czynności egzekucyjnych ustalono, że ruchomości oraz nieruchomości z których korzysta J. O. (1) stanowią własność spółki (...) sp. z o. o. z siedzibą w K.. Ponadto dłużnik J. O. (1) nie posiada żadnego pojazdu stanowiącego jego własność, i jest wpisany jako zastawca w rejestrze zastawców. Egzekucja nie doprowadziła do zaspokojenia strony powodowej, gdyż wszystkie wartościowe składniki majątku J. O. (1) (przede wszystkim nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział VI Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...)) zostały przeniesione na rzecz (...) J. O. (1) M. O. sp. j. a następnie na rzecz spółki (...) sp. z o. o., której jednym ze wspólników pierwotnie był dłużnik J. O. (1), wraz ze swoją małżonką małżonka M. O..

W swoich rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że za czynność prawną dokonaną z pokrzywdzeniem wierzyciela rozumie się taką czynność wskutek, której dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w stopniu wyższym, niż był przed dokonaniem czynności. Pokrzywdzenie powstaje na skutek takiego działania dłużnika odnośnie jego majątku, które powoduje niemożność lub utrudnienie albo nawet jedynie opóźnienie zaspokojenia wierzyciela. Istotne jest, aby stan niewypłacalności dłużnika miał miejsce wówczas, gdy wierzyciel zażądał spełnienia świadczenia pieniężnego. Pokrzywdzenie wierzyciela, nie musi być zamiarem dłużnika, wystarczy gdy będzie on

obejmował swoją świadomością, że dokonana przez niego czynność może spowodować niemożność zaspokojenia wierzyciela. Z ustalonego stanu faktycznego wynika jednoznacznie, iż przeniesienie w październiku i listopadzie 2012 roku, na rzecz spółki działającej pod firmą (...) J. O. M. O. sp. j., a następnie ze wskazanej spółki na rzecz (...) sp. z o. o., składników majątku J. O. (1) w postaci nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział VI Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), nastąpiło w sytuacji, kiedy J. O. (1) zakupił już materiały budowlane u powoda a nie miał środków na ich zapłacenie. Następstwem tego było ostatecznie konieczność prowadzenia egzekucji do majątku J. O.. Świadomość tego faktu powodowała, że podjął czynności, które miały na celu uchronienie majątku przed egzekucją, po wystąpieniu powoda na drogę postępowania cywilnego, celem egzekucji przysługujących mu należności. Dokonywane przeniesienie własność nieruchomości nie miało uzasadnienia gospodarczego w celu poszerzenia działalności spółki (...) sp. z o.o., a jedynie jak słusznie podnosił powód „służyło zmianie tytularnego właściciela nieruchomości co miało utrudnić powodowi egzekucję, z uwagi na niemożność skierowania egzekucji bezpośrednio przeciwko tej spółce.” M. O. jako małżonka J. O. (1) miała wiedzę o sytuacji finansowej przedsiębiorstwa swojego męża i o zobowiązaniach względem powoda, gdyż pomagała ona w działaniach swojego męża mających na celu uniemożliwić powodowi egzekucję przysługujących mu wierzytelności. W szczególności otrzymała ona w darowiźnie 25 udziałów spółki (...) sp. z o.o., co miało na celu pozbawienie J. O. (1) ostatnich wartościowych składników majątku. Trzeba też mieć na uwadze, że przepis art. 527 § 3 Kc przewiduje domniemanie, iż jeżeli skutek dokonania czynności prawnej korzyść majątkową uzyskała osoba będąca w bliskim stosunku z dłużnikiem, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Tego domniemania pozwani nie obalili. Podkreślić należy również, iż nie można mieć żadnych wątpliwości, iż obie spółki: (...) J. O. (1) M. O. sp. j., jak też (...) sp. z o.o. posiadały wiedzę o działaniu J. O. (1) mających na celu pokrzywdzenie wierzyciela (...) sp. z o.o., gdyż J. O. (1) był wspólnikiem zarówno w spółce jawnej jak też w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, w której ponadto pełnił funkcję jedyne go członka zarządu. Wiedzę członka zarządu oraz wspólnika spółki jawnej należy zaś uznać za równoważną z wiedzą samej spółki. Mając na uwadze powyższe ustalenia, zdaniem Sądu Okręgowego należało uznać, iż zostały spełnione przesłanki uznania wskazanych w pozwie czynności prawnych za bezskuteczne w stosunku do wierzyciela, a zatem żądanie pozwu należy uznać za uzasadnione przepisem art. 531 § 2 Kc i art. 527 § 1 Kc.

Wyrok ten zaskarżyły w całości obie strony pozwane i zarzuciły sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikającą z naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 233 § 1 Kpc które polega na błędnej ocenie dowodu z zeznań świadków Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie P. G. i asesora komorniczego D. J., co doprowadziło do niesłusznego przyjęcia, iż egzekucja prowadzona przez stronę powodową przeciwko J. O. (1) była całkowicie bezskuteczna podczas gdy z zeznań tych świadków wynika, iż od dłużnika została wyegzekwowana kwota 30 000 zł a Komornik Sądowy nie podjął wszystkich niezbędnych czynności w celu ustalenia majątku dłużnika i jego zajęcia, zupełnym pominięciu przy ocenie czy dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, faktów wynikających z przeprowadzonych w sprawie dowodów z dokumentów i przesłuchania J. O. (1) z których wynika, iż w okresie od lipca do listopada 2012r. J. O. (1) regulował zaległości finansowe względem strony powodowej a nabyte od strony powodowej materiały budowlane przeznaczył na realizowane inwestycje, z których oczekiwał zysku, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, zarówno na etapie subsumcji jak i wyrokowania, że przeniesienie przez J. O. (1) oraz M. O. na rzecz (...) J. O. M. O. Spółka jawna w K. własności nieruchomości odbyło się ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, naruszenie prawa materialnego a to art. 527 § 1 i § 2 Kc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż dłużnik dokonał czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzyciela podczas gdy z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż w związku z przeniesieniem własności nieruchomości na rzecz (...) J. O. M. O. Spółka Jawna w K. J. O. (1) pozyskał ekwiwalent w postaci udziałów w spółce jawnej zaś następnie spółka ta pozyskała udziały w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością przez co brak jest podstaw do przyjęcia, iż J. O. (1) stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż był przed dokonaniem zaskarżonych czynności prawnych, art. 6 Kc w zw. z art. 527 § 1 i § 2 Kc poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przerzuceniu na strony pozwane obowiązku dowodzenia, iż J. O. (1) nie działał ze świadomością względnie z zamiarem pokrzywdzenia strony powodowej w okresie gdy przenosił ona spółkę jawną własność nieruchomości.

Strony pozwane wniosły o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na rzecz każdej ze stron pozwanych obowiązku zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych oraz dopuszczenia dowodu z zawiadomienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie z dnia 11 września 2014r. o bezskuteczności egzekucji.

Rozpoznając apelację na rozprawie w dniu 23 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z zaświadczenia z dnia 11 września 2014r. na okoliczność bezskuteczności egzekucji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja stron pozwanych nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia. Sąd I instancji, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całości materiału dowodowego. Jednocześnie na podstawie tak przeprowadzonego postępowania dowodowego i zgromadzonych dowodów, Sąd I instancji wywiódł trafne wnioski, znajdujące swoje uzasadnienie w powołanych przepisach prawa, które Sąd Odwoławczy w całości podziela.

Bezasadny jest zarzut strony pozwanej, iż Sąd Okręgowy przy wydaniu wyroku naruszył treść art. 233 § 1 Kpc. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd jego naruszenia lub sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów

Przepis ten statuuje zasadę, wedle której sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów zakreślają przepisy prawa procesowego, zasady doświadczenia życiowego i reguły logicznego myślenia. Dlatego też zarzut obraży cytowanego art. 233 § 1 Kpc można sformułować skutecznie tylko wówczas, gdy sąd oceniając wiarygodność oraz moc przeprowadzonych dowodów uchybi przesłankom wskazanym w tym przepisie (taką linię orzecniczą prezentuje Sąd Najwyższy, a z którą zgadza się Sąd Apelacyjny - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, Lex nr 172176, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, Lex nr 151522). W ocenie Sądu Apelacyjnego nie została naruszona zasada swobodnej oceny dowodów, zebrane dowody wystarczały do rozstrzygnięcia sporu (art. 316 Kpc), przy uwzględnieniu rozkładu ciężaru dowodu, prekluzji dowodowej oraz zasady koncentracji materiału dowodowego i sprawności postępowania. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego, a granice swobodnej oceny dowodów sięgają tak dalece, że nawet w sytuacji, w które z przeprowadzonego dowodu można wywieść jeszcze inne, niż przyjęte przez sąd wnioski, nie można mówić o przekroczeniu granicy omawianej reguły procesowej.

Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Taka sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy omówił wszechstronnie dowody, na których się oparł, w szczególności omówił zeznania świadków P. G. i D. J.. Ocenę tę Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Zeznania te w pełni korespondują z dowodami z dokumentów w tym z zaświadczeniem o bezskuteczności egzekucji z dnia 11 września 2014r. oraz z dowodem z przesłuchania stron. Apelacja stron pozwanych zmierza jedynie do przedstawienia własnej wersji wydarzeń.

Podkreślenia wymaga, iż o braku niewypłacalności dłużnika nie świadczy fakt, iż dłużnik od lipca do listopada 2012 r. regulował zaległości finansowe względem strony powodowej jak też to, iż Komornik na poczet zaległości dłużnika wyegzekwował kwotę 30 000 zł. Zgodnie z utrwaloną wykładnią art. 527 § 2 Kc niewypłacalność dłużnika powinna istnieć w chwili zaskarżenia (wniesienia powództwa o uznanie czynności za bezskuteczną) i zachować aktualność na chwilę orzekania (wyrok SN z 18 kwietnia 2012 r., V CSK 183/11, LEX nr 1231628). Bezsporne jest natomiast, iż do dnia wydania wyroku w sprawie dłużnik nie spełnił ani całego wymagalnego ani całego zasądzonego świadczenia a egzekucja zasądzonego świadczenia okazała się bezskuteczna o czym świadczy zaświadczenie Komornika Sądowego z dnia 11 września 2014r. o bezskuteczności egzekucji.

Nie sposób podzielić argumentacji apelujących, iż gdyby egzekucja była dobrze prowadzona doszłoby do wyegzekwowania należności zasądzonej nakazem zapłaty. Podkreślenia wymaga, iż egzekucja była prowadzona przez podmiot wykwalifikowany w tej dziedzinie. Wskazać też należy, iż dłużnik nie wskazał Komornikowi majątku z którego była możliwa egzekucja. Wskazywany w pismach procesowych w niniejszej sprawie majątek albo był obciążony hipoteką kaucyjną albo zastawem. Biorąc zaś pod uwagę zasady kolejności zaspokajania wierzycieli w przypadku obciążenia nieruchomości hipoteką czy ruchomości zastawem oraz wysokości tych obciążeń nie sposób odmówić racjonalności działań wierzyciela w zakresie nie podjęcia egzekucji z tych przedmiotów. Jest bowiem wysoce prawdopodobne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, iż wierzyciel mimo podjęcia takiej egzekucji nie zaspokoiłby swojej wierzytelności a poniósłby koszty egzekucji.

Wbrew twierdzeniu stron pozwanych czynności terenowe podjęte przez Komornika Sądowego i odstąpienie od zajęcia na podstawie art. 845 § 2 Kpc nie narusza powołanego przepisu. Wskazać należy, iż to oświadczenie jednego ze współników strony pozwanej- żony dłużnika dało asumpt do odstąpienia od zajęcia samochodów. Powoływanie się w tym wypadku na powyższe oświadczenie sprzeczne jest z zasadami współzycia społecznego. Strona bowiem chce wywodzić negatywne skutki prawne dla strony przeciwnej za zachowanie Komornika, które było zgodne z wolą jednego z dwu swych udziałowców z czego ten drugi był dłużnikiem.

Nie sposób podzielić zarzutu stron pozwanych, iż dłużnik poprzez wniesienie aportu do spółki jawnej w postaci nieruchomości pochodzącej z majątku wspólnego otrzymał ekwiwalent w postaci zwiększenia wartości udziału w spółce. Nie ma prostego przełożenia między wartością udziału w nieruchomości wspólnej a wartością z jaką współnik uczestniczy w majątku spółki jawnej, która stała się właścicielem nieruchomości. Na wartość tą składają się bowiem wszystkie składniki majątkowe i niemajątkowe, wierzytelności i długi. Wartość tą oblicza się dopiero po wypowiedzeniu umowy spółki przez współnika bądź w razie jej rozwiązania. Nie sposób również nie zauważyć, iż spółka ta stała się udziałowcem spółki z o.o. i przeniosła własność nieruchomości na spółkę z o.o. Dłużnik nie jest współnikiem spółki z o.o. (...) jedynie jej prezesem ale nie otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenia.

Wskazać należy, że w orzecznictwie przyjmuje się, że dłużnik staje się niewypłacalny wtedy, gdy co prawda zaspokojenie można uzyskać ale z dodatkowym, znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka. W niniejszej sprawie dłużnik w okresie w którym nie regulował swoich bieżących zaległości podjął czynności, które doprowadziły do usunięcia z majątku wspólnego nieruchomości. Podjęte przez dłużnika czynności spowodowały, iż egzekucja z tego składnika stała się znacznie utrudniona. Nieruchomość ta bowiem przestała być w majątku wspólnym a stała się własnością spółki z o. o., której udziałowcem jest spółka jawna której z kolei udziałowcem jest dłużnik. W świetle poglądów orzecznictwa Sądu Najwyższego, które Sąd Apelacyjny podziela pokrzywdzenie wierzyciela powstaje na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje nie tylko niemożność ale również utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (por. wyrok SN z 22.03.2001 r., sygn. akt V CKN 280/00 oraz wyrok SN z 5.03.2008 r., sygn. akt V CSK 471/2007, wyrok SN z 14.02.2008 r., sygn. akt II CSK 503/07),por. wyrok SN z 28.11.2001 r., sygn. akt IV CKN 525/00, Biul. SN 2002/5/11). Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Nie sposób przyjąć, iż dłużnik dokonywał wskazanych czynności będąc nieświadomy, iż dokonuje ich, z pokrzywdzeniem wierzycieli bowiem utrudnia im egzekucje wymagalnych wierzytelności. Świadomość jest stanem psychicznym jej dowodzenie może nastąpić jedynie na podstawie analizy działań danej osoby. Działania te zostały udowodnione przez stronę powodową. Wskazać należy, iż strony pozwane nie wykazały, iż podjęte przez dłużnika

operacje majątkowe miały uzasadnienie gospodarcze. Z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego analiza stanu faktycznego a w szczególności dat powstania zadłużenia i podjętych czynności będących przedmiotem niniejszego procesu prowadzi do prostego wniosku, iż zamiarem dłużnika była ochrona majątku wspólnego przed egzekucją długów jednego z małżonków. Operacje majątkowe dłużnika spowodowały, iż wierzyciel nie może w prosty sposób zaspokoić się z jedyne go składnika majątkowego, z którego była możliwa egzekucja z chwilą powstania wymagalnej wierzytelności. Z uwagi na powiązania osobowe w spółce, nieruchomości - będąca przedmiotem czynności objętej akcją paulińską pozostała we władaniu dłużnika i jego małżonków. Podnoszone przez strony pozwane, iż dłużnik liczył na zyski z inwestycji na którą zakupił u strony powodowej materiały nie zmienia oceny, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Przepis art. 527 Kc nie wymaga aby dłużnik działał z zamiarem bezpośrednim a wystarczy ewentualnym. Dłużnik wskazane czynności podjął w chwili kiedy nie regulował już wszystkich wymagalnych zobowiązań w stosunku do wierzyciela a czynności te miały negatywne konsekwencje dla ewentualnej egzekucji nieregulowanych już zobowiązań.

W tym zakresie nie sposób uznać za zasadny zarzut naruszenia art. 6 Kc w zw. z art. 527 § 2 Kc ani art. 527 Kc. Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował wskazane przepisy do ustalonego stanu faktycznego, które nastąpiło bez naruszenia żadnych przepisów proceduralnych, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanych w pkt. 1 wyroku na podstawie art. 385 Kpc. O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnięto w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 K.p.c. w zw. art. 391 § 1 K.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia jego praw i celowej obrony, obejmujące m.in. wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony reprezentowanej przez adwokata bądź radcę prawnego. Na przyznane powodowi koszty złożyła się kwota 2.700 zł stanowiąca zwrot kosztów zastępstwa procesowego ustalonych w wysokości stawki minimalnej określonej według § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. t.j. z 2013 r., poz. 461).